IOSIF CARAIMAN

LAIC ŞI RISIPITOR

sau

PROLETAR, BĂRABĂ
ŞI-O GRENADĂ PE GEAFECEA

EDITURA MARINEASA
TIMIŞOARA, 1999

Consilier editorial - Viorel Marineasa
Redactor - Gabriel Marineasa
Tehonoredactare computerizată - Hizo Attila
Imprimat la TIPOGRAFIA MARINEASA
Str. Mureş nr. 34, Timişoara – România
Tel. 094 - 205 818

IATĂ MAMĂ TRUPUL

fiului dus de pe apa
ceasurilor tale de dragoste.
blestemat îți spun dară ție
să nu fie nimeni cu foamea şi nesomnul şi frigul
şi cu toate cele ce nu le mai poate /ascunde/
cenuşa sub care dăinuie focul.
iată mamă trupul vânătorului...
peste oraş tronează fumul
şi-am hăituit multă vreme fericirea
de deasupra noastră cădeau păsări şi
ca-n copilărie la ceas de seară nu mai aveam vreme
să le îngropăm.
acum vânătoarea-i oprită la jumătate
cum s-a întâmplat întotdeauna
LA MIJLOC DE ETERNITATE

ca-ntr-un poem

TOAMNA TÂRZIE ca-ntr-un poem
banal.
pentru cine scrii versuri? întreabă
sărăcia din paharul cu rom
patria ți-e oarbă țara cerşetoare
atacul de cord ciroza ulcerul nu-i pentru nimeni eroism
trecutul trece-n tăcerea viitoare.
pentru cine scrii versuri? întreabă neamul meu
străinii şi dragul de pe lume şi copilul copil
(ştii bine că l-ai sărăcit) -
am văzut un măceş înflorit în vântul coşava
pentru fiecare petală pentru fiecare crenguță
pentru fiecare frunză era umilit -
ei şi? ca un iresponsabil beau paharul până la fund
oh iresponsensibilitatea mea cu ochii blonzi îmi vine să scriu
oh ironie şi iar oh la câte întrebări nu ştiu să răspund!
şi-i toamnă şi-i târziu şi plouă... (asta e!)
dincolo de geamul-autoportret cu năuc şi jar în chiştoc
fumegând.
şi mă răzbun. trag din el până îmi ard buzele.
vi se pare doar. să ştiți că vi se pare... NU PLÂNG

i n s c r i p ț i e p e n t r u
i o s u m g a ş p o r

AM ADUS PE LUME UN COPIL
am sădit un pom
v-am arătat în fântână.

acum sunt în munce doar o
citire arătându-se pe
fagi *iosum gaşpor toamna la*
păstrăvii cerului
dar
trecătorule,-i vremea şi-s anii şi-i vremea
acolo să te naşti. întreg
te aşteaptă cuvântul şi mielul său
ŞI MIELUL SĂU DIN ZIUA DE PAŞTI.

d o i c h i ț a f l o a r e ș i m i e l u l d e v a r ă

O PUS–O AMARU’ ei pe năroada aia de
oacheșa noacină
să rămână greoane taman nu știu când
și-acuma
nu-mi văd capul de cât lucru-i
da-mi zbiară-n
poloșce
țuuu-u-cu-l... ÎNGERUL ĂLA ALB!

b â l c i

I

IEFTINĂ CÂT VIAȚA UNUI PEȘTE mai
ieftină decât clipa în care te vinde
femeia... ne plimbam cu barca
râzând amețiți
ieşeam din labirintul oglinzilor
ieftin cât un cuib de cuc
ieftin ca numărul după trădare...
eram
fericiți până la Dumnezeu ne sărutam
unii cu alții plăteam prețul a
tot felul de mici-mari suveniruri şi
semănam atât de mult unii cu alții era
imposibil să te pierzi şi iarăşi
mai pe nimic
cumpăram libertatea câinelui cumpăram
libertatea aripei libertatea peştelui
transparent
cerşetorii cu lacrimi în ochi
se rugau de copii şi răi copiii îi mileau.
Deodată zburând
o pasăre s-a făcut nevăzută.
în urmă noi şi toate acestea erau şi erau
mai ieftine decât clepsidra ce cu vremuri nisipul
o umple
şi decât mâna înfrunzită a poetului
cu mult mai scumpe cu mult cu mult mai
scumpe...

ultima ţigară ultimul vis
ultimul leu ultimul ţărm
vino lume... vino lume...
ultima dragoste ultima speranţă
ultima iarnă ultimul poem
cu doi bani le vând şi viaţa mea
vino lume... vino lume...
CINE MAI CUMPĂRĂ? CINE MAI IA?

p i a t r a s c r i s ă

PIATRĂ CU FRUNTEA ÎN PALME
cad coruri de frunze ce duh
se întoarce în sfâşietor-hipnotic-prelung-unduios
urletul lupilor? mamă
laptele tău îngheţat
pădure dragă pădure
doar iosum-copil în ţara lui Dumnezeu
mai departe izgonirea
mai departe poemul
(umilit de istorie cu sudoare
îmi adun pânea şi cu durere Doamne
scriu)
(parfumul femeii aproape
buzele ei departe-depărtare
cel uitat în iubire

lumină de viu veşnicia trecătorului moare)
dar iarăşi
puii păsării mi se privesc în ochi şi cântă până la moarte
plângând
mama lor
îmi coase pleoapele şi rămâne închisă.
piatră cu fruntea în palme... -
piatra scrisă -
de pietre vorbitoare lovită ea cu pietre
şi-amaru-i gândul. ei ştiu că ştiu...
(pe cel mic îl îmbată s u f e r i n ţ a c e a m a r e
pe când mâinile ei despreunate-s de cuie
pe când ochii ei împreună văd pe când gura ei singură tace
şi iarăşi o altă zi vine şi iarăşi şi iarăşi
Doamne IARTĂ-L PRE EL CĂCI PREA BINE ŞTIE
POPORUL ACESTA CE FACE)

r a n a z i l e i t a l e

ÎN PIAȚA MUZEULUI fericiți poeții tineri lovesc cu
piciorul
sfera cea tragică
uitați-vă în ce trupuri frumoase locuim dragi
îngeri se-aude în sală păcătosul molărit în roz-bombon
şi chiar se-aud
razele de soare izbindu-se de geamuri şi chiar aud
carnea putrezind of-of-of!
ecograf se fac bieții ochi şi se înspăimântă golurile din
armuri
şterge de pe ei ce-au văzut închide-i
în cutia neagră a sufletului tău pentru ultima judecată -
scrie tremurat bătrânul din basorelief pe o corabie aproape
ştearsă
hai să plecăm dracului de aici s-a făcut amurg şi
tare aş vrea să fiu cărturar vagabond beţiv-alizeu zic
înspre nimeni
de mult tot privesc în soare şi adevăr
mi s-au topit ochii, tot mai fierbinte mocirla, pe cer
pândeşte păianjenul sunt
scrierea cu o mie de chipuri tu cine eşti?
eu sunt nebunia şi eu şi SUNT RANA ZILEI TALE ÎN
CARE
NU VEZI? CU DURERE CU TOT MĂ TOPEŞTI

ş i t o a m n a a s t a e
a p r o a p e i a r n ă

PE MARGINEA PODULUI
bălăbănindu-şi picioarele deasupra
apei
negre
neagră apă moartă neagră apă moartă
noi umblăm din poartă-n poartă cântă
blestemat de frumos drama aia măruntă fără
buletin de identitate *aruncă-i*
nişte bani în oglindirea-i
şi hai să plecăm!...
nu ştiu dacă lumea lume va fi mai
frumoasă
când
voi doi vă veți săruta la poarta unei
centrale atomice răspunde Dumnezeu
pe postul local
de radio,
frunzele tac *nu-i frumos*
iubito
să scuipi pe ultima ediție a istoriei
de azi uite
învingătorul este sărbătorit sub steagul prin care
copiii împuşcați au zburat la cer dar iată
câmpia
fă-mi semne cu mâna până ce
voi fi
cât un greier de mic cri cri
iubito

şi fir-ar firu' ei de viaţă
numai tu
nu vezi
că TOAMNA ASTA E APROAPE IARNĂ

a d o u a n a ş t e r e ş i c e a d i n t â i m o a r t e a l u i r i p u

TU M–AI NĂSCUT ÎNTR–O seară din
venirea cu trenul
iluziile mele Doamne împlinească-se mă rugam
cu buzele lipite de buzele tale frate
rămâi
îmi strigau vagabonzii de pe treptele gării nici o pomană
mai amară decât pâinea
celui orb şi iată
libertatea sânilor devorându-mi hai-hui-urile
portul farul cel genovez...
unde-i fluieratul vesel frigul curat ploile molcome?
dă-mi vere şi mie un rom tu-i mama ei de foame
pe cuvânt de nu-i plânge ca ploaia de-o muri prietenul tău
ripu apoi recitări de
versuri scrierea de poeme pe
şervețele (proştii
le ştiam pe de rost) oh! ce mai viaţă de belfer... tuuu
lasă-mă să plec că nu mă duc la curve
o gură de aer curat cu fum şi răchie m-ar face iară-şi om

sau
pune dracului caseta aia în care prietenii mă bat în cuie
şi mă înjură că sângele nu mi se face vin
ci doar
o FOTOGRAFIE ÎN CARE SUNT ŞI CÂTEODATĂ
NU

v a n i n g e i a r n a f ă r ă g r i j ă

VA NINGE IARNA fără grijă (nu-ți cere nimeni
să arunci un ban prin valea de jos) mă
încălzesc cu imaginea unei vulpi argintii încolăcindu-ți
gâtul prelung şi sânii e frig al dracului
în romul meu împuțit şi-ai crede
că mă înhăitez cu beţivanii oraşului din disperare.
pe cine cauți tu sub fustele mele?! întreba o târfă
tobă de carte *pe hazaica lui esenin pe-o cadână dintre*
fântâni
vrei să-ți recit un catren de omar khayyam sau ce dracu!
n-am mai văzut o femeie goală de câteva luni asta-i tot
şi aia se prefăcea că mă crede *sunt prea mulți învinşi*
pe lumea asta bă caraimanule mic mic de tot... nu vezi?
popor de fraieri eşti îți
scuipă acum în averea-ți din cap mocirlele
te arată de sus
cu degetul
nimicu-mbogățit...
Dumnezeu e prea mic să-l mai facă pe om fericit
atât am putut să lupt atât am putut să câştig

dintre toate viețile aceasta-i singura viață care îmi place
şi aia
pe cuvântu' meu că era frumoasă şi zâmbea frumos şi
iarăşi se prefăcea
că mă crede
când vei muri am să-ți arunc toate florile de pe mormânt
prea ți-ar fi
grele recunoaşte şi tu o dată că am dreptate şi nu cumva
să mi-te
reîncarnezi în copilul străzii să râdă lumea de mine în
şapte sute
că te iau în braţe şi te sărut şi-ți spun că te iubesc... nu-mi faci tu mie una ca asta. sau fă-o!
să moară mama de nu te dezgrop şi de nu-ți umblu în text
în loc de
flacără de nenoroc în fulger îngeresc
cu mâna mea am să scriu:
de prea multă dragoste iubito am să te răstignesc
dacă
din viața unui râu o piatră iei... priveşte. de fapt
n-ai cum să vezi... în codul meu genetic
scrie clar pentru ochii zilei de mâine:
urlând mă naşte-n lumea asta gingăşia
ŞI–URLÂND DE DOR ÎN MINE MOARE DORUL CA
UN CÂINE

cum i-a scris marea muntelui într-un vis de demult

...ŞI-AVEAM
SINGURĂTATEA DE aceeaşi vârstă
seara îmi puneam flori pe ţâţe să te
visez
acum nu vreau să te îmbătrânesc cu încă o femeie
pe care-ai
avut-o. dragul meu dragul meu
când tot vei fi un iad şi când parcă prin tine
ÎNGÂNDURAT DUMNEZEU...

n o a p t e a s o m n u l p e c o n d u c t a c a l d ă

SUB UN POD
boarfele
străin
până seara
cânt
trec mai departe ipocriții trec mai departe oamenii lui
Dumnezeu
cineva trebuie să fie mai puțin decât sunetul mărunțișului
daniel daniel pentru ce
proorocirea?
oh! noaptea somnul pe conducta caldă şi
sub cele patru de vânt risipite imperii
speranța - vagabondul - nebunia
văzând
piciorul gingaş condurul uşor
pe carnea sa călcând de pe un mal pe
celălalt
îți poți cumpăra libertatea şi moartea doar cu urma lui
de iluzie susură
apele părelnicia
nu le crede amărâtule drag nu le crede şi aburul
scăpat vesel fluierând
spre viața lui SE
ÎNALȚĂ

văru' dănilă ascultătorul de glasuri prin pereți răzbătătoare

IUBITO, GULER ÎȚI SUNT, MĂNUȘI, COVOR,
LIBERTATE ÎNVINSĂ ȘI
călduroasă
doar în amintiri înnebunesc de dor
(sub fulguiri piezişe cleanțurile singure
din ochiul jderului scris fulgerau
luminițe)
tu nu ştii muntele senin, ceru-ncruntat,
gingăşia din piatră nici noaptea credincioasă. oho
de-aş mai fi viață pânditoare şi salt
poema aceasta neauzită furişându-se prin trecători
ar fi cu mult mai frumoasă ar fi cu mult mai
frumoasă
dar se-ntoarce seara în țarcul parfumat
la iesle rumegă obişnuința din când în când
părelnic
prin pereți
răzbate
glasul acela pur şi înalt în
modulații grave răspunzându-şi
UN FEL DE TEAMĂ DEZBRĂCÂNDU-SE LA
MALUL GHEȚII
UN FEL DE GHEIZER OGLINDINDU-SE-N
IERTAREA
VÂNĂTORULUI

c o p i l u l d i n f l o r i

FECIOARĂ îşi duce de mână
tăcerea lui vede copilul din flori.

tac femeile (cu ochii pe cer
țes nori la război) plutesc
peste sat moi
taine.

roată
bărbații la strajă privindu-se
fix,
tăişurile ochilor întunecate răni
adâncesc.
(*n-au spus o vorbă* zice pocăita
repede îşi pune mâna la gură)

iară crumpi-zamă! (se-aude
poarta trântită paşii grei
călcând noaptea cu cizmele) o cernere
de luminițe arzând şi-o friguroasă aşteptare în
somnul copilului.

eu n-am mamă! de ce eu n-am mamă!
țipă în somn *linişteşte-te linişteşte-te... cântă cocoşii*
în curând SE VA LUMINA DE ULTIMA
VAMĂ

î n e c a t î n s t i c l a v e r d e

ŞASE-ŞASE numai
în zarurile măsluite adevărul în vin
fericirea cuibărită-n femeie
(îți mai aduci aminte crâşma lui ianis?)

târziu a plecat umbra sau
înecatul de pe “fuxia” (ceasul sikura îi
arăta ora exactă) *plătesc eu pentru toți*
a spus luminata

o monedă strălucitoare dansa pe tejghea
n-o priviți
dezbrăcătorilor n-o priviți! e a mea... şi iarăşi
în petele de vin lung se
răsfira părul bețivului.

aşa-i. era târziu constanța
ne împrumutase ultimii bani pentru ziua de ieri
(dragă
târfă mică îți spuneam şi
te iubeam ca dintr-o sticlă verde
nu te-auzeam ce spui
bărabo ai scris cu degetul pe aer *nu-ți*

vinde inelul de-argint strigam din toate puterile *ba-l*
vând şi cumpăr
vin, te înec, vei învia, de ce sunt viu de ce sunt viu
nu mai întreba dragul meu eu sunt şi nu sunt
da-NTOTDEAUNA ȚIE AM SĂ-ȚI FIU)

u n p o e t u n a m o n e d ă

LA o groază de kilometri pe oră n-ai cum
să-ți mai vezi dragostea.

...şi leu cu leu adun pentru
nebunia asta mai ieftină decât
moneda de-o *una nebunie*
(imaginează-ți dumneata un pat imens şi lidia
goală-blondă respirațiasâniiînviindu-i
adio apoi
viteza poemului izbindu-te
scurt
de ORA DOUĂSPREZECE CU LUNĂ)

s i m i o n l e l e m i r e - n f i e c a r e z i

CE-AI ZICE TU DACĂ
ȚI-AȘ SPUNE
hai să vindem tot ce-am câștigat într-o viață că
tot așa mă bace gându / să-mi vind casa şi pământu /
zău iubito și să cumpărăm de la sârbi
un pistol-mitralieră şi-o torogoată cu lunetă în munți
să ne apărăm libertatea până la ultimul
cartuș până la ultima pâlpâire de drag
(Doamne iartă-mă cum
să alergi tu după iepuri mistreți ciuperci rădăcini păstrăvi
şi afumați de vatră ochii tăi frumoşi să fie şi buzele
tale dulci de fragă dragă dragă să fie arse de viscol şi soare
la tâlva zânii cum
să tragi tu în televizor au în lumea lumii ce ți-e mai dragă
pe lume?
tăcerea nu poți s-o auzi cu ochii închişi nu poți
vedea şi iarăşi
mă dor oglinzile şi tânguirea dulapului de brad mă doare,
îți mângâi fruntea şi ochii genele-ți clipesc a uimire. aşa-i...
mireasă-mi eşti în fiecare zi şi-n fiecare zi îți sunt
mire
şi te iubesc iubita mea
c-o uriaşă despărțire c-o uriaşă
DESPĂRȚIRE)

la birtu' lui cautiş sau poemul de pe râul lung

MĂ-NTORC DE LA LUCRU PRINTR-UN STROP
DE SUDOARE
îmi şterg fruntea
cu mâneca salopetei lucioasă de unsoare
în casa mea ca într-o
blestemată nirvană
adun
tot ce câştig
pentru revolta poeziei de sub geană
(*Lasă-l bre că nu prea ştiu ce zice da-i fain, ce dracu-l tot întrerupi?!*)
adun şi ziua de ieri
şi ziua de azi
în poalele zilei de mâine
când ostenesc îmi leg surâsul de râu
ŞI-ASCULT ŞI TOT ASCULT
CÂINELE CE MĂ LATRĂ DIN PÂINE

c u t r i ş t i i p a t r i e i
c o b i ş i a i l u i

SIGUR CĂ
trebuia să inventez o pasăre fie şi numai
pentru a mă întoarce cândva ca la cuib nu ca la
casă *am văzut-o bând apă grăunțe mâncând*
neîmperechindu-se ouă albastre avea, pui transparenți
s-au ivit din ouăle acelea (stă scris cu creionul chimic la
“facerea”) dar eu plecasem şi
fraților mei din prieteni li s-au închinat văzătorii apoi din
carne
trădare după trădare li s-a smuls, în dar
la picioarele lor ei toate le-au pus. apoi
de ce sunt atât de trist cum niciodată n-am fost! - am
strigat -
văzusem scrierea mare dintre
pruncul surâzând şi tăcerea cea grea a bătrânului,
o singură dată o vede cel ce caută cu adevărat şi-n clipa
ce vine
ea se aseamănă cu laptele mamei; hrană vieții tale,
gustul lui ca şi când n-ar fi fost doar ceva ce ştim şi nu
ştim
ne duce în somn genunchii aproape de
inimă -
dar eu plecasem în țara mea şi tocmai atunci
i se dădea celui ce n-a cerut celui amărât i se
lua şi plânsul din

leagăn, triştii patriei plecau
dincolo
unde
NIMIC NU ȚI SE DĂ PENTRU MEDALIA DE VALAH
NIMIC NIMIC DACĂ TE ÎMPUŞCĂ MOARTEA
DINTRE
DUMNEZEU ŞI ALAH

p r o z o - p o e s s i s

DEODATĂ M-AM FĂCUT nimic şi din nimic
schelălăind un câine grozav a țâşnit şi
n-a fost el om până
ce
nu şi-a
ridicat piciorul săriți oameni buni săriți că
se pişă pe parlament habar n-are
el
de legea legilor şi de metrica versului
(să încercăm:
acolo unde ațipind citesc inscripții şi grea de gânduri le
cade mâna lor votătoare spre binele cetății...)
şi ce-i dacă se! toți ne naştem liberi *iubiți câinii vagabonzi decât noi sunt mult mai lorzi* fren
donează
partea a mea tristă şi iubitoare de-a proasta
apoi
dracu ştie ce s-a întâmplat că ori am beut eu prea multîîî

ori mi-a dat dom'măjur vreo două palmeee de m-am trezit
şi-am
recunoscut
tot:
că eu sunt el că din nimicul acela am înviat şi
dintr-o dată
m-am făcut iarăşi TERCHEA-BERCHEA OM SAU POM
ALA-BALA PORTOCALA

u i t a r e a l u i
c o n s t a n t i n

FEMEIE
pentru toate victoriile din lume n-aş putea să te desenez
din memorie abia
dacă-mi amintesc copilăria între două focuri de armă
uneori adorm trăgând cu mitraliera din avanposturi
avangărzi din generația intertextuală dintre tinerii liberi
aici
morții răniții acoperiți toți cu o medalie mică şi-o
rugăciune
nu ştiu
ce voi face când toate astea nu vor mai fi
am uitat meseria de-a iubi lumea şi altceva nu ştiu
să fac
am uitat să-ți scriu am uitat să mor am uitat să te trăiesc
îmi amintesc numai nişte poeme în care DOAR DOUĂ
CUVINTE

CU MOARTEA PRE MOARTE CĂLCÂND NE
LIMPEDE
VIEȚUIESC

i ț ă ş i o r a î n c h i d e r i i
(melodramă ieftină de tot)

SĂ NU AI noaptea iernii *săracul*... să nu ai
(bing-bang...) pe nimeni
iar noaptea să vină...
aici creşteau flori, hangiii
nu văd peste sunetul argintului, alte
ruine s-or adăuga ne-om adăuga
la marginea aceluiaş drum doamne
spre ce cântă ochii singuri? (bing-bang...) şi
cu cât de mult pot plăti unii lumea aceasta
încât
fac eu cinste un deț în curând
vor adormi polițaii şi-n gară
chinuit sub pleoape somnul... (bing...)
o r a î n c h i d e r i i ! bătrâne
să mergem e târziu şi vremea-i rea şi vremea
viscoleşte ține-te bine de AMINTIREA MEA

încet încet se topi în albul iernii fericirea bătrânului gioni cătâru

de pretutindeni au venit păsări în casa lui
goală
respira păsări colorate
rostea tot mai rar
pasărea fără trup - aceea
fu singura naştere în câmpie -
apoi
îşi aminti clar semnele fericirii
şi ziua
în care
ILUZII ŞI GĂRI NĂSCÂND AU MURIT

d e m â n ă ț i n â n d u - l
u m b r a p e i o n m e n t

VAIER fagului vântul.
ivit la uşa colibei cercetător şi fricos
(mă pui de viață mă!...) şoarecele. absentă mâna
scoate dopul de la uiagă. Doamne cum
feneşe din sâmburi de prune înmiresmează
înserarea din duhuri de păduri...
...şi pe apă călcând
o umbră uşoară urcă muntele şi trece
pe lângă
focul cel stins
ocrotitoare ținând
de mână
TRUPUL EI (TOT MAI PUȚIN) DINDELUME
ÎNVINS

cum se gândea ilia cherciu să nu-i mai fie frig surâsului

ŞI NINGE ŞI NINGE şi urlă
vântul peste păduri
şi baracă. ce singurătate-i Doamne în lume
ce singurătate-i când
îmi pun căpătâi salopeta medaliată cu noroi
ŞI-ARUNC UN LEMN ÎN FOC SĂ NU-I MAI FIE
FRIG
SURÂSULUI...

n u p o a t e s c r i e
m o a r t e a c e l c e - o
s a l v e a z ă

HERUVIMUL FACE PIPI ÎN HAVUZ
se ciufulesc în praf
se scaldă vrăbiile în apa şşşş...

pe roşu trece ţăranul cu varza în sac
deasupra-i plutind se opreşte tramvaiul
nu se clatină un fir de păr o
luminiţă din
grijile măriei-sale poporul

vai dar
la răspânti grozav mai zbiară turma de limuzine
glorioase defilează drepturile omului prin partea daurită a
cetăţii
cerşetorii vagabonzii copiii nimănui şi-au anulat
marşurile de
protest. pace şi fericire
în preajma unui harbuz şterpelit.

dar arome de caise au amintirile pe terasa
prietenului meu
ne bem cafeaua *ce mai scrie ziarul de porcu' ăla imun în*
imunitate?!

(doina
tremură cu ochii neliniști din ținutul
femeie) mai vrei un pic de coniac?...

și uite-așa vezi cum prietenește se țin de după cap
trandafirii
copacii în parc sărută copăcițele simți
infuzii ancestrale de dragoste fără frontiere dacă n-ar fi
durerea
ca mâine te-ai lăsa răstignit.

acasă
capotul vechi al soției îmi întinde lingura
prin aburi
privesc și văd iubito de mult nu mai pot să mănânc privesc
și văd...

și iată că-n bucătărie furnica cea întotdeauna harnică se
îneacă
zbătându-se (bâr oiță ciobănașul nu!) zbătându-se în
borcanul
cu miere. *nu poate scrie moartea cel ce-o salvează* scriu
și încet încet
i se liniștesc
picioruşele.

AM VRUT SĂ FAC DE MÂNCARE ŞI S-AU ÎMBĂTAT ȚÂNȚARII / singurătatea întinsă pe pat /
citea poeme în mi-e şi ruşine să vă spun în
cea mai languroasă poziție.
unde-i colocatarul acestui apartament
hoțul adică şi
de ce nu vă comandați un blazon cu
şperaclu şi două rime de pildă
m-a întrebat musca frecându-şi unul de altul
picioarele
de ce nu te căsătoreşti tu
cu un gândac de bucătărie şi v-ați duce dracului
în castelele patriei dacă nu-ți convine când
îmi bate steaua nevoiaşă în geam pentru că tot
n-am sonerie la uşă.
nu mai pot să suport plumbii singurătății (auzi tu!)
nici încruntările tale - ultima scrisoare
a iubitei mele care niciodată nu-şi găsea
ciorapii - *tu?*
păi mai tâmpit eşti decât o cizmă din primul război mondial
consideri că viața-i frumoasă dacă
poți scrie zilnic poeme de conotație?
căzură din pânza de păianjen vorbele pictorului
plecat de lângă sticla aceasta ca
trenul de poarta recitând catrenul:

prieteni ochiul sticlos al sărăciei
este oglinda în care mă barbieresc
şi bând cât bea o vară în ea cu voi mă văd
CĂCI NU POT SĂ BEAU SINGUR ŞI NICI SĂ MĂ
CĂIESC...

m a i a l e s l i n i ş t e a a s t a g r o z a v ă

prietenilor mei din copilărie,
lae mighercea simion pepa şi
ion a' lu' imbreşci

SĂ MAI BEM O NOAPTE ŞI SĂ UITĂM de destin hai
să nu mai fim trişti în hardughia mea
de la sfârşit de lume ce
s-ar mai putea face când ți-ai pierdut la zaruri
iluzia şi viața să fim o clipă fericiți
pentru cei fericiți
să râdem cu lacrimi de mutra aia năucă
oglindită în cana cu rom apoi să tăcem; aşa-i
am crezut în revoluții şi în tot ce am scris
era cât pe ce să mor manuscrisele chiar mor în geamantan
şi mă doare sărăcia şi mă doare foamea şi mă dor
umilințele şi mai ales
mă doare liniştea asta grozavă după ce toți
au plecat la vânătoarea de sunători în fond
e atât de simplu să te legi la ochi şi să comanzi singur
plutonul de execuție al nopții nu înainte de-a scrie
cu sângele tău: nimeni dar nimeni pe lume
nu poate să picteze SURÂSUL!

arsăne şi o poveste care (zic zău!) nu vă arată pe dumneavoastră

ÎMI iau mergătorii le
şchip tălpile şi
trec din comunism în
greu fum
pe drumul sinuos
al celui de-al doilea
tractor-fluturat-viitor-luminos mi-e
ruşine de buletin
uneori
scrâşnind se răsteşte lacrima la ochi pe tine
cu cel din urmă
rod te cinstesc
la masa mea
străinule ca
să nu vezi şi iarăşi
ţucu-ţ' talpa şî faţa tă
îmbătrânind
ge tenisul meu
rupt
când
după moarcea me
am să-ţ' SCRIU?

m o n d o . . .

I

DOMNULE CÂINE AL NIMĂNUI SLUJITOR al
paznicilor
din trei schimburi şi întotdeauna flămând îți dau
pâinea şi slana dar ascultă-mă bre
vreau să-ți spun că mă doare în acest timp fără sens
perla inimii floarea de dor flacăra zăpezii (ce dracu!
lasă-mă să latru şi eu o dată ca toți frații mei fericiți)
oh imaginea muştei bâzâind lipită de miere vai vai vai
de cel ce muşcă singur şi îşi spune adevăr în țara de
baclava!
(ultimul poem scris într-o carieră de piatră luneta ca o
sticlă plutind pe cer nu se mai vede nimic decât
zarea şi toamna prea puțin dovadă
că ochiul meu stâng
poate fi PĂLMUIT)

II

EU AM PLECAT DE UNDE eşti tu acum
şi am ajuns la o măduvă amară de pildă
nu ştiu ce părere vei fi având despre femei (cu
proştii nu poți vorbi niciodată de la egal la egal) şi iarăşi
mi-e atât de nu ştiu cum de voi... (nietzsche al nostru:
fiți credincioşi din milă!) auzi...
lunetă plutind pe cer zare toamnă adio
din dor în fond
mi-e somn

şi visez
cuibărit
ca-n pântecele mamei mele muşcând
până la os sălbăticiunea aia numită de voi
viață. tu nu înțelegi? toți
ne naştem dintr-o femelă trăim într-o femelă
omule şi-i târziu şi gustul laptelui ne aminteşte
că-I VREMEA SĂ MURIM

d o a r p o n c u î n f o t o g r a f i e s ă m ă a s c u l t e

ASTĂ-NOAPTE AM MURIT FOARTE TÂRZIU
poate chiar înaintea luminii
timpul prietenilor mei dormea de mult
de pomană mi-au dat vagabonzii
străinii...
azi-dimineață m-am trezit foarte devreme
veşnic bărabă
veşnic derbedeu
mamei îi era ruşine cu mine
(o viață de poeme nu valora un leu)
mor şi în ziua de astăzi la fel
chinuindu-mă cu vremea
care doare
neamurile îmi arată-n urmă doar ce văd;
popoare de chiştoace şi pahare

apoi nu ştiu de ce se prefac că plâng
şi strigă-n gura mare cât m-au iubit
bum-bum... fac bulgării pe coşciug. bag-sama
nebunii ăştia chiar cred c-am murit!
cum dară când
răni de bucurie sunt
răni de învins (prin paradis şi infern deodată)
liber frumos poznaş ca un copil
ori sever certându-mă ca un tată
uneori plângând m-am despărțit de mine
pentru cât de drept am vrut să fiu
am fost ruşinea neamurilor mele
(băraba-n care pân-oi fi mă scriu)
aşa-i; trudeați cu vara-n chinuire
- năprasnic vine iarna peste greier -
fulgerele-n verbe mă chemau (durând)
şi parc'un fir de telegraf îmi şuiera / prin creier /
flămând ce milă îmi era de voi!
în taină mă iubea iubita / ca pe-un hoț
tot ce-am iubit e-o apă neagră.
RĂMÂI CU BINE NEAMUL MEU DE TOȚI!

meilă popu mai adevărat decât iertarea cea friguroasă

VAGABONZII ALUNGAȚI DIN gările
nordurilor oho
nopțile de vară sub
brazde verzi de iarbă-n parc grei
de rouă
trandafirii furați pentru pervazul
încă somnoros al geamului tău. ce dor
în valurile acestea lovind păstrăvii din repezâna lui ofe?
ce dor pe străzile muntelui? dor fără chip
noaptea latră câinii săraci ai oraşului tu nici nu poți să-ți
imaginezi
vreunul şi totuşi
durerea lor mai adevărată decât steagul republicii dar
acum ninge peste vagoanele din triaj (se va naşte gerul) şi
moi degete de vodcă-n boscheți cântă la acordeon
(au au au inimă au) IERTAREA CEA FRIGUROASĂ

p o e m p e n t r u c u s c r u ’
g h e o r g h i ț ă

ACEST TRUP - nu l-am vrut - deportat în
vremuri dedin țara mea.
exilat doar cu dragul în p a t r i a f e n e ş .
nu ne-a vrut am iubit-o
luminează în cuină vrăcnicioara-i
bătută de vânt
şi inima rece a focului cu flacăra sa arzând
scrieri luminează (tace gura
cuvântarea peste blestem)

exilat doar cu viața între palmele
rugăciunii.
pl î g e r e a şi pl î n g r u l :
iată sălaşul tău iată lampa şi darul...
(cu tâmplele-n palme
deschizi libertatea cu cea dintâi naştere -
copil cântând în bocetul mamei -)

deportat acest viu în viața-n care
nu am vrut să fiu. între “capitalul” şi destin
chinu-n sudoare uscându-se.
bătrâna stalactită de sare
iartă-mă-n acest întuneric îți citesc semnele îngenunchiate din
palma stângă a poporului meu.

prieteni de ce atâta tăcere?
ne mai tot împuținează flăcările noastre

fabricanții de uitări în curând
le vor stinge.
vom rămâne
doar
ciuperci fosforescente pentru hrana
celor puțini. și
din această singurătate tristețe bucurie și din
această rezervație pentru săraci
poetul și poema CA O NEPĂMÂNTEANĂ
PLECARE

antoni păracli și-o îndârjire soră cu moartea

DE URÂT CÂINII LATRĂ printre barăcile șantierului
paznicul doarme de urât cu capul pe pâine doar
singurătatea lunetei trage câte-o duşcă până ce sângele ei
unghi se face-n vin și-n ploaie
până ce
iubitului
năucă pajura-i pică în clipa când și apele-adorm apoi
de-atâta urât miorcile se-mperechează greierii n-au somn
claf-claf... cizmele prin noroi
becul chior pătat de muște râde-n nori mărășești
(e seara-la-care-se-pot-așeza-morții să-și joace viața la
barbut)
ultimul vers își aranjează cu grijă bascul în sticla verde
țârrr... sticla spartă între șenilele buldozerului
na mă boule de fier frumusețea mocirlei
(ha-ha!... nufărul sufletului! unsuros fericit
cu banii lui unsuroși din 10 și din 25)

mneața! să trăiți şefu! mneața!...
şi-o îndârjire soră cu moartea ne-mpinge trăim
ÎNTRE LINIILE MILIMETRICE ÎNTRE ACELEAŞI
ORIZONTURI DE
SECUNDE CENTEZIMALE

s c r i s o a r e a l u i r â f l e a

ÎȚI SPUN CĂ mâinile mi se lipesc de fier
că de-atâta frig
inelele copacilor
se strâng unele în altele cu un de demult
cântec de cuc la mijloc
îți spun că pe noi nimeni din măreția republicii
nu ne ocroteşte îți spun
că-n vis
pasărea n-a murit şi puii-au învățat
să zboare
mă-ntrebi cum e durerea îți răspund:
limpede-i limpede-i şi nu doare
mă-ntrebi... nu ştiu ce-ntrebi, nu-ți mai răspund
ÎN FRIGUL DIN SĂRUTUL TĂU
COPIL MĂ FAC ŞI
CA DE ÎNTUNERIC MĂ ASCUND

manuscrisul lui luca moc pe-o cască de protecție

trăieşti cu zile - hrana ta -
trăieşti
şi zilele sunt tot mai puține
vai mielule cât te asemeni tu
cu mielul DIN MINE...

ce crede nicolae cirigovanu când se naşte un poet

CÂND SE NAŞTE UN POET
Dumnezeu se îmbată îşi
reazemă fruntea de harâng se
întristează
cu încă un înger se roagă
de icoane
să nu-l vadă plângând apoi ceresc
de curat se închide ochiul
PESTE MALURILE DESPĂRȚITE CE UNESC

şase lacrimi şi-o duminică în săptămâna lu' ciribia

I

NIMIC NU SE MAI ÎNTÂMPLĂ-N munți
păsările au plecat jivinele s-au ascuns în miresme
peste piepturile noastre nemişcat sfinxul
şantierului
devorând
impasibil
secunda.

II

nimic nu se mai întâmplă între munți
piciorul de lemn al dulgherului înfrunzeşte-n amintirea
pădurii
stagiarul ieşit la pensie nu-şi recunoaşte
simfonia
departe o înjurătură urâtă se rupe în două.

III

îți aminteşti doar
şase lacrimi şi-o duminică,
beția ca să poți pleca, vagabondul
dormind în somn la picioarele podului -
timpul cătuşei LUMINOASA LUI
INSOMNIE.

i o n b â ț a ş i r â u l c e l c u r a t

L-AM UMILIT cu şenilele
buldozerelor
serara ne îmbătam în bărăci şi cântam
şi ne înjuram urât şi într-un foarte
târziu
între maluri
singur
doar râul cu apa din el
se spăla de noi uitându-se
ÎNTR-UN VECHI ŞI DRAG ŞI AIURITOR
INEL

n e a v ă s â l e p r i n t r e l i g h i o a n e

trăiesc dragii mei printre lighioane mult mai mici
decât ale sfintei dumunici de-aceea nici nu sunt
vreun sfânt oarecare ci numai un oarecare.
de fapt pentru serviciile aduse acestei împărății
ce se crede cu mult mai mare decât este
nici astăzi simbrie nu cer
chiar dacă
plec
la fel cum am venit căci doamnă
şi sfântă duminică până la urmă nimic nu se mai poate
face
lighioanele acestea de când lumea se mănâncă între ele
şi cine mai poate cu iertare cine mai poate
păcatele şerpilor să le spele?

p r o z o - p o e s s i s

DOMNIŞOARĂ HAI SĂ NE PLIMBĂM PRIN PARCUL UZINEI

hai
să-ți arăt diseară statuia turnătorului dintre
plopii autohtoni şi trestiile indigene. *o,*
cât de fericiți vom fi în curând
la ce ți-aş mai şopti când propaganda vizuală
o spune clar, adică negru pe roşu. ah,
şi cât ai să regreți vorbele-acelea
în care te exprimai cum că n-ar fi cine ştie ce
de mine ca tovarăş! dar vei vedea graficul
vei ştii că am depăşit cu atâta şi-atâta planul per an
din care o rotiță sunt şi eu... domnişoară
hai să ne-ntâlnim în parcul uzinei
te-aştept la "proletari din toate țările uniți-vă!" că
capitalistu-n putrefacție nu-i ca omu' nou el numa-n
exploatarea omului de către om se țucă cu capitalista
lui.
pfui!...

c e r ş e t o r p e n t r u o m i t r a l i e r ă

răsturnată o broască țestoasă
cu toată chinuirea ei vrând să meargă
pe cer
(încet în trupul tău moare
memoria mea. naşti
în fiecare zi amintiri
oarbe. mă visez întins
pe o masă cu procoviți
şi stânga ta cea inelată
punându-mi pe ochi
două monezi cu care nu poți să cumperi nimic.
te recunosc iubito
te recunosc patria mea
te recunosc dragă țară spun
uimit
de parcă
deodată mi-aş fi amintit totul ca-n filmele
cu proşti - iubiri pătimaşe
istoria exactă a poporului meu -)
răsturnată o broască țestoasă
prinde cerul de picior şi deodată se-ntoarce
pe burtă.
Ptiu! la ce-i stă mintea celuilalt
când lin se naşte-n vecernie chemarea şi
clopotele seminții de bing-bing-bing-uri cern
peste oraş.
domnu ajută-mă domnu...
bă la-apus-de-soare-las'-să-mă-omoare

şterge-o frumos de aici tu nu vezi că
mi-ai luat locul!
AJUTAȚI-NE. ADUN BANI PENTRU O
MITRALIERĂ.
AJUTAȚI VĂ ROG POPORUL ROMÂN!
şi de-al dracului scuip pe ziarul de astăzi
mai afum soarele cu fum de una țigară...
şi nici un leu până acum. mă dor picioarele
şi sufletul pe dinăuntru nemântuirile pe dinafară

p o e m s i n g u r

NIMENI NU-I PROFET ÎN ȚARA SA
cel hulit
cum vinovatul spre vinovăție
se-ntoarce
spre ochii lui din cruce şi copilărie
dar bunicule
decât viața ta sunt mult mai bătrân
unchilor mătuşilor mamă
uşa nu mi-o mai deschideți sunt dinainte de-a veni
cu mult cu mult mai veche rană
şi iarăşi plec cu tata prin munții banatului
pentru voi vom muri cât să ne blestemați
vă e cald iarna în casă vara-i frumoasă bucatele au rodit
*dă-ce cu ei do'nu poț' tu să ce puni coantra**
(vai capului plecat de viața din vierme orbit!)
şi-acum încotro
când neamul nostru s-a lepădat de noi?

fiule mai departe vei pleca singur în
mai strigăt decât strigătul este şoapta în limba română în
apa de munte moare de-şi potoleşte firea
şi în şi în şi în pe toți ne naşte dar nu pentru toți
mamă rămâne iubirea dar nu pentru toți
mamă rămâne IUBIREA

**** Scrie şî tu cu comunişcii, cu ţara, cu partidu', o nu vezi că nici sărvici n-ai dă-ce cu ei do'nu poţ' tu să ce puni coantra***

b r i c ă s c r â ş n i n d d i n m ă s e l e

GLOANȚELE S-AU ÎMBRĂCAT ÎN HAINELE LUI
(înviază
în bocetul mamei sale moartea şi
fiul)

o curvă cinică doar pentru azi
lipeşte postere pe zidul istoriei -
trădători-eroi eroi fără chip -
învingătorului doar în somn i se îngăduie a fi trist

priviți
gloria canalului! (peste o slujbă îngropată la
gherla
firul de iarbă)

în ţara mea se îngropau morţi cu ochii deschişi.

liber râul cândva.

ca o căinţă se-ntorc cucii în munţii banatului
între maramele negre murmurul frica.

batjocorit Dumnezeu.
în rugăciunea sufletului fereastra.

ce popor mai scris glorios ce popor mai trist decât
poporul meu? DOAMNE AJUTĂ-NE DOAMNE
AJUTĂ-NE ASTĂZI
PRE NOI ÎNTRU
EU!

hăt departe-n ticvani fratele ghiță cu oasele peştilor
decât viața mai vii

mi-e şi frică să-mi număr
poporul
fără milă fără căință să mă ierți,
m-am adăogat lui

...şi seara
lângă acest cuvânt plângând să nu mă vadă nimineni
doar
oasele peştilor înmulțiți
(fix
ochiul lor de demult privind
valea plină de
viața-moartea noastră.
tăcând.
frumos.
lângă el copii învață
foamea şi lauda) o, dar
vine iarna şi
peste mâinile acestea ce scriu uimirea
FLUIERĂ TÂLCUL ŞI LIMPEDE
CRIVĂȚUL LIMPEDE FLUIERĂ

ÎNTRE PARADIS ŞI
sataniel
cineva care scrie
între boscheți şi generali
aurolaci-fericite-suspine şi-o muzică
pierdută.
ostenit
cu coatele pe genunchi cu capul în palme...
zornăie bănuțul la picioare
şi pleacă şi nu-l ridică scrisul. în țara aceea am fost
o viață întreagă poetul umilitor
de sărac
dar mulțumescu-ți
ție
şi iart-mă-n beția de a da
REGINĂ-DRAGĂ-ROMÂNIE

video-poem cu ţăran şi românie mică şi încă trista
jale a lu' dom' luca icobici

ŞI TOT ÎN A TREIA ZI ÎNVIE DIN MORŢI
şi tot înspre
intrarea-n câmpie, agale...
urcă pe cruce între două cruci
goale
baraba-guvernant-parlamentaru' cotrocenescu
zâmbesc
privindu-l
şi iarăşi în staule
rag vitele de foame şi dor (de dor bă tovarăşe de dor!)
şi iarăşi
boii României mici îşi rumegă tainul
şi-şi văd de coarnele şi cozile lor. desigur
la intrarea în munţi doar poeţii
citesc o răscoală nesfârşită pe când
în poieni
iuda propovăduieşte sub ceruri de roşie închinare.
eu am fost unul pentru a rămâne
unul
în fiecare! şi arată
resemnarea noastră de astăzi şi arată
înspre cei dintâi ce-au întins mâna spre pâinea
cu înscrisuri arginto-partinice

doar crucile încet căzând legănându-se legănându-se
PESTE TOATE CINELE LUMII ŞI PESTE TOATE
MÂINILE CINICE

despre ce a văzut vichentă îmbrăcat în ţoalele domnului colonel

am dat cu ea în noroi am călcat-o-n
picioare şi încă izbeam
cu călcâiul cizmei în oglinjoara aceea de inox
contorsionat pe care scria v o m
b i r u i !
dansează...
a spus ceaţa cam la o viaţă bună departe de
ochiul vederii
scrie este o formă a scrisului!...
au spus alţii -
războinicul lovea copilul peste mâini cu
ziua lui de mâine
oho şi
de la-nceputul lumii câte nu-şi mai aminteşte bietul om
la război ca la război aşa spune
blestemata poveste a crimelor noastre imbecile şi
eroice învinsule eroice.

D o a m n e c i n e t e - a a d o r m i t ? !

lui i.i.

IARTĂ-MĂ PATRIE
n-am fost decât proletar şi
bărabă
(umilit precum grâul
de seceră şi ciocan omidit) iartă-mă
fiindcă te-am iubit
fără datorii
fără comunişti iartă-mă;
îți sărut mâna cu toate poemele în care
suntem mândri şi mândri şi mândri şi trişti.
cu ce lup să vindec rana din
gura cerbului tău scit?
cel ce te-a împuşcat acum îți cântă colinde.
te țin de mână. dă-mi o mitralieră...Doamne CINE
TE-A ADORMIT?!

n u s u n t d e c â t u n i u b i t o r p o e m

lui petru ilieşu

M-AM ARS ÎN toate pieţele revoluţionarilor
nu mi-a fost viaţa ca o flacără
of moartea asta ca un tăciune acuzator!
şi iarăşi mă împuşcă măscăricii
şi iarăşi mă calcă-n picioare comuniştii băieţii...
(sub o r d i n u l o c h i u l u i poetul este vederea
din durere-n chinuire cu adevărat blestemată
să vadă)
şi iarăşi şi iarăşi nu sunt decât un iubitor
poem
cu mult mai vulnerabil decât o
GRENADĂ

c o p i l c u m e s t e c e n i

I

VIAȚA ASTA ca un scris grăbit
moileneşe gesturi de mângâiere
doar
pe vechiul atunci - copil
ținându-l de mână pe fratele său orfan
Dumnezeu -

II

de ursite urgisit...
maică
blestemat pe lume am fost să fiu drag o,
dragule drag dar
eu tare de mult în copil am murit.
(Doamne-n fiecare zi renaşti între
luciditate şi disperare scriu. mă reînviez?
au după chipul şi asemănarea nesupunerii mă tot naşti
din coasta cuvântului - fratele meu siamez!)

III

acum
aş vrea să nu mai fiu şi să mor ca-n joacă
mi-e tare dor de mormântul tatălui meu.
în lungă amăgire de feneş hulit (sărăntoc

bărabă nima-n drum străin...)
doar ce-a rămas: copil cu miei printre mesteceni
ŞI-O VREME CARE MĂ-NTRUPEAZĂ ŞI-N
ÎNTRUPARE NU MAI VIN

d u c ă - s e d r a c u l u i !

UN AMĂRÂT vorbeşte singur pe strada
versului
bună-seara îi spun şi îmi şterg lacrimile încă puţin şi
va înflori maidanul vor înflori gunoaiele domnule
toți până astăzi am fost operați pe viu în țara-insulă-de-
latinitate
ne-a mai rămas rachiul şi romul şi o cisternă de
imbecilitate
ne-a mai rămas
poporul cel bun şi altul de trădători... dragă noapte
abia s-a înserat dar spune-mi de ce
aşa dintr-o dată parcă îți vine ție să mori?
şi cuvântul se va face pâine ziceau poeții şi tare amar
cuvântul în umilința din sărăcie... prieteni
de voi muri în munții banatului din țara aceasta dar din
cealaltă
românie
scrieți voi rogu-vă pe âmpărăția patri
hoților: bă
ducă-se dracului fluieraşul ăla de fag şi cu cel de soc şi cu
cel de os

că mult de tot a mai cântat
răzvrătitor de dulce şi umilitor şi blestemat de iertător-
duios!

...şi parcă
lumânarea singură se aprinde. drumul e lung şi greu dar
de drum
prieteni mi-s gata: voi pleca în alte răzvrătiri
fratele lui DE MOARTE SĂ MĂ NUMEASCĂ TATA

Cuprins

întoarcerea acasă 5
ca-ntr-un poem 6
inscripție pentru iosum gaşpor 7
doichița floare şi mielul de vară 8
bâlci 9
piatra scrisă 11
rana zilei tale 13
şi toamna asta e aproape iarnă 14
a doua naştere şi cea dintâi moarte a lui ripu 16
va ninge iarna fără grijă 17
cum i-a scris marea muntelui într-un vis de demult 19
noaptea somnul pe conducta caldă 20
văru' dănilă ascultătorul de glasuri prin pereți răzbătătoare 12
copilul din flori 22
înecat în sticla verde 23
un poet una monedă 25
simion lele mire-n fiecare zi 26
la birtu' lui cautiş sau poemul de pe râul lung 27
cu triştii patriei cobi şi ai lui 28
prozo-poessis 29
uitarea lui constantin 30
iță şi ora închiderii 31
încet încet se topi în albul iernii fericirea bătrânului gioni cătâru 32
de mână ținându-l umbra pe ion ment 33
cum se gândea ilia cherciu să nu-i mai fie frig surâsului ... 34

nu poate scrie moartea cel ce-o salvează 35
pro prozo-poessis 37
mai ales liniştea asta grozavă 39
arsăne şi o poveste care (zic zău!) nu vă arată pe dumneavoastră 40
mondo... 41
doar poncu în fotografie să mă asculte 43
meilă popu mai adevărat decât iertarea cea friguroasă 45
poem pentru cuscru' gheorghiță 46
antoni păracli şi-o îndârjire soră cu moartea 48
scrisoarea lui râflea 49
manuscrisul lui luca moc pe-o cască de protecție 50
ce crede nicolae cirigovanu când se naşte un poet 51
şase lacrimi şi-o duminică în săptămâna lu' ciribia 52
ion bâța şi râul cel curat 53
nea văsâle printre lighioane 54
prozo-poessis 55
cerşetor pentru o mitralieră 56
poem singur 58
bricâ scrâşnind din măsele 59
hăt departe-n ticvani fratele ghiță cu oasele peştilor decât viața mai vii 60
adrian dăruitorul 61
video-poem cu țăran şi românie mică şi încă trista jale a lu' dom' luca icobici 62
despre ce a văzut vichentă îmbrăcat în țoalele domnului colonel 63
Doamne cine te-a adormit?! 64
nu sunt decât un iubitor poem 65
copil cu mesteceni 66
ducă-se dracului! 67